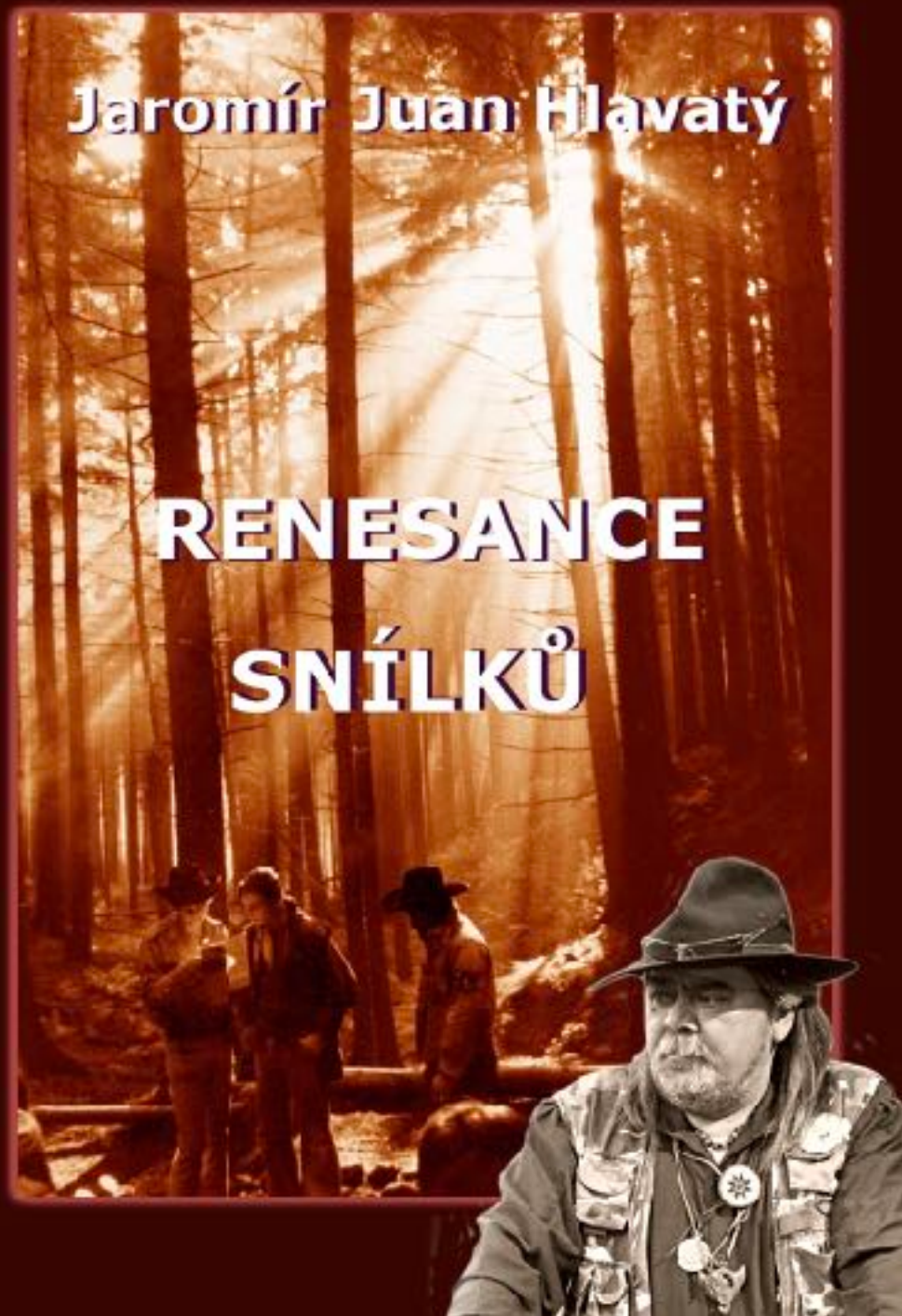

Jaromír Juan Hlavatý

RENESSANCE SNÍLKŮ

RENESSANCE SNÍLKŮ

Jaromír Juan Hlavatý

© Jaromír Hlavatý

VZPOMÍNKA

Za okny kraj se žene nazpátek
Snad do dob černých mašinfirů
Své cestování lepím z mnoha dílů
A jako kluk se těším na pátek
V pátek nás vlaky odvážely někam
Každého tam kde bylo hezky
Po letech říkám „třesky plesky“
A vlaky z mládí pořád čekám

BYLINNÁ

Jak poustevníci z Kladských hor

Bylinné vařím esence

V mém mozku bliká semafor

V lednu – i koncem července

Doprovázím se na šalmaj

Když v Dálce trhám z lípy květ

Pro vůni si vařím čaj

Nechci – já nechci zrezivět

ADVENT

Jenom pár dní do konce roku
Co slavívá se zaujatě
Vánoce utopené v blátě
Z koled umíme jednu sloku

Noc krátí se jak tvoje vlasy
Labutí pírka řekou plují
Tíseň ve slově Nemiluji
Sníh za krkem už roztál asi

Jen v lesích, které z okna vidím
Zaplály ohně na znamení
Mou touhu nikdo neocení
Však o dálku se neošidím

O MLÁDÍ

Jsem zase kluk
co chce mít nový džíny
a pátky zabalil do kůže toulavý
Jsem zase kluk
co odmítá být jiný
má jenom sny a žádné obavy

Je mi šestnáct a učím se baré
Starý džipson ve futrálu mám
Zpívám u ohňů i v malém sále
Do spacáku chodím k ránu sám ...

VEČER V MÉM BYTĚ

Nebaví mě hledat život
ve vypůjčených knihách
Prožívat konce tolik šťastné
věř mi, není už v mých silách
Můj byt je částí
veleslavných Trosek
s kobercem z bazáru
Muzikou vyvažuju tíseň
pouštím ji postaru

Když déšť mi myje okna
a jaro je to tam
myšlenky potměšilé
do rumu zamíchám

SLUNCE Z PROUTÍ

Mám slunce nad svým psacím stolem
A ačkoli je z vrbového proutí
Sedávám pod ním neoholen
Slunce má slova nepřekroutí
Je to má malá inspirace
Když za okny si přelakomá Zima
Penízky z vloček nacpe do matrace
- to Slunce nikdy nezhasíná

PANELÁK

Panelák místo telefonu
mám zavedený bez poplatku
Protože nemám hmotných statků
jsou sluchátkem jen stěny domu

Tady se mlčí – už nemají co dodat
Tady zas hádka jako na tržišti
Z televize se dozvím věci příští
V koupelně pán chce ručník podat
Tam připálili kousek masa
K té vůni ukrojím si chleba
Nahoře výprask dětem třeba ...
Jo, v paneláku – žít je krása!

POSLEDNÍ CHVÍLE

Z odkvetlých luk odchází Léto
Průvodce dlouhých štrek
Ten smělý střelec Vůní
Mám mu snad závidět?

Honí se kolem dokola
jeho babí děti
Vzaly mne do houfu
Vlaštovky domů letí

Podzimem přijímám
ten úděl Prométea
Ke stiskům rukou přikován
Tohle jsi nevěděla

VÁNOČNÍ

Zůstaň mi důvěrná
Rolničko na přání
Stále mi do uší
Tvá píseň vyzvání
Krabička z perleti
Voňavé smutnění
To když ti Vánoce
Samotu rozmělní
Na drobné penízky
Sypané po lesích
Kopýtek otisky
– náhodou když je sních

NUTNOST

Prožil jsem chvíle plné písní
Ve víře, že ráno bude líp
A říkal si: „No, tak to riskni!“
Vítr pohlavek mi vlíp

Seděl jsem u stolů
Kde nepila se voda
Trpěl jsem žízní ve skalách
Prožít to všechno zase znova
Prožít a nepoznat ten strach

Majetkem zrovna neoplývám
a spousty písní dávno neumím
Na dně svých dlaní stále hlídám
to Všechno – o čem marně sním

NÁVRAT

Nachytaly mne na švestkách
Ty střípky něžných trampských nocí
Jako když házíš na zed' hrách
Když se tu houpou svůdně v bocích

Kdo jednou krví podepíše
Ten těžko z vlaku seskočí
Stává se psancem lesní říše
Občas mu prší do očí

Nachytaly mne na švestkách
Když jsem chtěl pouze nahlédnout
A Dálka šeptla: „Hlásím šach!“
Toulavý boty nešlo zout

BLUES

Své kytáře kdysi odkázal jsem blues
Jak jsem ho cítil ze tmy za oknem
A svítí hvězdy – nejspíš nezmoknem
Tak místo mínus dávám plus
Zvonilo v molech na zvonek u dveří
Tvář mělo chladnou jako kostka ledu
Vida ho, toho neposedu
Kytáře vyhlásil jsem průměří

MILOSTNÁ

Na podzim rudnou jeřabiny
Jak holka při milování ve dne
Na podlaze se válí dvoje džíny
Objetí krásné, hebké, pevné
Snad vydržíme kruté zimy
My i ti zimomřiví ptáci
Z jeřabin sladké laskominy
a lásky? Ty se často ztrácí

KONCERT

Honosné plakáty zvou mne na setkání

Někdy se hrát i vyplatí

Co zbude vítězi to nemám zdání

Slunce nás pozlatí

V komnatách dvanáct panen zpívá

Ta třináctá je prokletá

Král Čas nad nimi nudou zívá

Honza jde do světa

JARO VE SKALÁCH

Ve skalách sníh nám taje pomalu
Zima tu zahnízdí kolikrát do léta
Ráda se pokochá krásami útvarů
Jakých má pomálu ta naše planeta

Na březích potoků podléšky tancují
O kousek výš zas ledopád zpívá
Jedni to vyfotí a druzí malují
Ale nám tulákům šlapat to zbývá

PŘEDJAŘÍ

Po řece cestují
ledové záplaty
Barevné kačeři
honí své protějšky
Možná, že zbytečně
věříme v návraty
U vrátek zvoníme
Jaro šlo na běžky

SAMOTA

V písničce brečíš „že zůstal jsi tu sám“
A zapomínáš, že je to fajn pocit
Snad trochu smutný – hlavně v noci
Ráno pak míváš hlavu dokořán

MIRKOVI KOVAŘÍKOVI

Tak jsi nás našel v tomto městě
S očima dokořán a myslí rozechvělou
Sadaře veršů na udupané cestě
Hodiny bijí půl i celou
Mám dlaně od smůly
A ten zas od inkoustu
Když začínáme od nuly
Psát roky ve znamení chroustů
Máme slabost pro Tvá slova
S muzikou pod kůží
Když kytary šly do Krumlova
Zbyly nám trny bez růží
Přišel jsi tenkrát mezi nás
„V černém baloňáku
zmáčený a prostydlý“
Náš Pegas podoben je draku
A naše řady prořídly

SEŠN

Foukačka hrála horké blues
Jak to i v Čechách umíme
Té noci padly stovky pus
Zaznělo áve domine
Pár tónů nešlo ještě spát
V hlasivkách ostří od meče
Něco mne nutí tiše stát
A říkat: „Zdráv bud' člověče!“

U NÁS

V tom našem Kladsku včera napad sníh
V tom našem Kladsku se stále něco děje
Kdo vystoupí o stanici dřív
Může svou hlavu položit na koleje

Tady se holky pýří pouze chvilku
Cesty jdou z kopce do kopce
Máme tu camp na renesanci snílků
A vstupné bejvá větvička jalovce

PŘÁNÍ

Kvůli nim
zapředena v kráse
mohla jsi pohybem
otočit čas
na patě
Bylo jich víc
než stačila jsi zachytit
na římse dlaní

OBLOHA

Tančila po špičkách
v objetí s pasekou
Budila obdiv
Čelo si zdobila
kačenou nad řekou
Toulavá bohémka
veselá - truchlivá
Nevíme co dřív

SKÁLY

Odhrneš závěsy
vlhké a zelené
Zůstaneš pod stěnou
Křemínky bolí
Zůstaneš pod stěnou
Zůstaneš překvapen
Kamenné krásky
sní o údolí

Ve vzduchu zavoní
vyzvání k souboji
Kdo nezná odpověď
porve se za ni
Krásky zbraň svírají
na tvoji čekají
Pískovec chlácholíš
krvavou dlaní

ZNENADÁNÍ

Stala se rázem
bílou neznámou
ta zelená barva
mých toulek
Nosil jsem mámě
pár snítek pro naději

Rolničky z dávných hor
do sněhu zapadly
Snítky a naděje
zůstaly pod závějí

FRANCOISE VILLONOVÍ

Být dárce vláhy jarních dnů

Být mecenášem zimy

Mít v kapsách kostky falešný

Za víno měnit rýmy

Pro lásku sáhnout na scénu,

Kde život hrál své konce

Rub - podobá se saténu

Líc - je jizva psance

KONEČNÁ

Hodiny v čekárně
popoháním kávou
ve společnosti
dvou posledních cigaret
Díky, holky -
Spánek je plyšová noblesa
odehraná na židli
za noci na nádraží
Někdo raději vdolky -

PŘESTAVBA

Zůstalo na dohled mé spěšné probuzení
Šedivec na trávě a modro z oblaků
Ta vůně podzimu co vyvolává snění
To všechno prožívám sám v teplém pěráku

NA KAMPĚ

Dočetl jsem knížku pana Janouška
Jak povídal si s panem Werichem
A smutek zvítězil nad smíchem
Ten smutek v roli svatouška.
Pak noční můra ve světle lampy
Pohádku chtěla vyprávět
Škoda, že skončil jejich svět
Za okny domku staré Kamy

KAVČETI

Bylo nám něco přes dvacet
Zpíval jsem „Závrat“ na perónu
Vlaky nás rozvážely domů
Já tóny chtěl jsem utrácet
Těch setkání pak bylo víc a víc
Smál jsem se stanu vprostřed lesů
Pohodlí taky dneska snesu
I když jsem stále básník z Nemanic
Od jistý doby mívám rád
Vodnická story v Českým ráji
Kde zvířátka se rádi mají
A chtějí spolu trempovat
My máme také svoji smečku
A každej svýho Pegase
Potkáváme se na trase
Však v báglu – elektrickou dečku...

JEN TAK

Skály se drolí odevzdaně
když slunce plácá do dlaní
Déšť slaňuje na tenkém laně
My občas stanem nezvaní
uprostřed marnivého dění
a báseň vzniká z protestu
Ani snad nejsme unaveni
Měsíc nám svítí na cestu
kterou se potácíme léta
skalám se večer poklonit
Pak vyslovíme právo veta
Ozvěnou slyšet Vlajku znít

DUBEN

Je měsíc trávy a bludných beranů
V houfu se nedrží po kopcích putují
Na noc se málokdy uloží do stanu
U ranních ohýnků na zimu žalují

Na krku zvonky – protesty bloudění
Pokaždé naleznou ten správný směr
Chut' vody z potoka vždy s úctou ocení
Rádi se účastní Panových her

PODZIM

Vrací se
přioděn v malířskou paletu
Podoben klaunu
udílí povely
koloniím raků

Slepě ho poslouchá
i listí na stromech

Až zaseje vítr mezi skály
ukloní se a odchází

Vykonal co měl
žádný potlesk

A my jsme zase jiní
Jiní a odhodlaní
Nemotorní uctívači
prchajících ptáků

KDO JSEM

Vítr tě zavede do noci
naplněné vůněmi
Nepochybuj
Když pochybuješ sám nad sebou
šlapeš si po svém JÁ

Skloň hřbet
ne pod tíhou pomluv
ale pod usárnou
Jdi bez pochybností
za kamarády
za podáním ruky
za svým JÁ

PRANÝŘ

V té době
nebylo odpustků
tulákům
zpravidla ani těm,
co jim fandili

Stavěly se brány
se sklápěcím mostem

Dneska
odzvonili mostům
brána, ta už je
na spadnutí
jenom na pranýři
lidských řečí
je k zalknutí

RELIKVIE

Když v rukou mám
pár zrezivělých strun
mám s sebou
i radost na špagátku
Komu stačí
tak jako mně

lesní stín
ptačí pírkó
snítka jeřabin

Komu to stačí
ten v rukou má
štěstí zrezivělých drátků

ZIMA

Moréna hladí bílé stránky
co vítr svázal do desek
Vrány svůj černý poklesek
zapíší do písanky
Řeka sepnula své břehy
špendlíkem z ledu pojednou
jdou stopy jedna za druhou
té velké bílé paní Něhy

ZRÁNÍ

Nasládlé chvíle
chladných rán
Už dozrávají plody léta
Za nehty tříska pobolívá
jak dlouho nevyřčená věta
Úporná snaha
prosnít den
Peříčko s námi zůstalo
po hejnech ptáků
které též
mrazivé ráno dojalo

ZELENÁ

Zelená láká na cesty
je jí už víc než na ukázkou
Slunce přes všechny protesty
spouští se k Zemi na provázku
Pohodlím zaplatíte vstupné
na palouk dovádění
Neberte s sebou víc než je nutné
jen hlavně spousty snění.

NEODJEZD

Slyšel jsem k ránu
pár smutných muzikantů
Dálkám se kořili a hráli poslepu
Z písniček cítil jsem
šmír chlapů od volantu
hořkou chuť po pivu
malířskou paletu
To všechno po jednom
a navíc dohromady
čišelo nad ránem z tohodle jamu
Tak jsem se k odjezdu
otočil klidně zády
začal se usmívat
Pámbuví čemu

POZVÁNÍ

Pozvu tě do přísně
tajných koutů
Slepíme dohromady
průsvitnou ospalost.
Ráno
Vlaky se rozjíždějí
Ptáš se
Jo, lepidla mám dost

ZBÝVÁ JEN JÍT

Oklamáni oblohou
utáhli jsme přezky usek
a přešli starý most
Prvním kapkám deště
sotva jsme prokázali
povinnou všímavost

Byli jsme zaskočení

Bláhová představa
domýšlivé Přírody
že se zaleknem
soudržnosti
dovádivých kapek
Najde nás za oknem

Budeme promáčení
A bude mlha na vrcholcích hor

Jaromír Hlavatý - Juan

Trampeký básník, spisovatel, písničkář a muzikant, mimo jiné držitel mnoha ocenění získaných v literární soutěži Trapsavec, z níž si odnesl i cenu nejvyšší.

Do sbírky byly vybrány básně ze zdrojů:

- „Říkanky ze psacího stolu“

(pouze jeden výtisk v r. 1988)

- „Táborový oheň“ – rubrika časopisu Mladý svět (r. 1978)

- „Cesty“ – samizdatový sešitek z r. 1975

„Renesance snů“

Jaromír Hlavatý – Juan

Fotografie: Jaroslav Šálek – Jerry

Vydalo nakladatelství RODOCAPSA v roce 2009